

Belarus,

de bruidskamer van Zarkovchina

Belarus is helaas ook land waar je nu, anno 2024, maar beter niet kunt komen. Sinds de inval van Rusland in Oekraïne (ook via Belarus) is het niet alleen een land waar het moreel gezien echt not done is om heen te gaan, maar ook praktisch gezien kom je er gewoon niet in. Maar dat was niet zo op vrijdag 24 augustus 2015, als we – wijs geworden door de zeer langdurige en intensieve grenscontroles in Oekraïne – nu juist een kleine grensovergang willen nemen Wit-Rusland in. Daar zijn vast niet van die lange rijen. O, maar dat gaat niet door. De grensovergang van Pishcha is alleen voor buurtbewoners bestemd. Buurtbewoners? Het is er volkomen verlaten, geen huizen te zien. Dit is wel heel merkwaardig. Maar er is wel een slagboom over de weg en een streng kijkende douanier met een geweer. We keren en gaan een uur terug over de wasbordenpiste waar ons in Pryborawa het ritueel wacht dat we al kennen uit onze binnenkomst in Oekraïne. Papiertjes, controles, loketten, nog meer papiertjes, nog meer controles en veel slagbomen.

Extra speciaal is dat Belarus het meest geavanceerde tolsysteem voor de wegen van heel Europa heeft. Hoewel de ANWB juicht dat het 'vignet' bij elk tankstation te verkrijgen is, berust die informatie niet op waarheid. Eerst moeten we naar nog weer een andere grensovergang rijden (om geld te wisselen) en dan nog even 10 km verderop naar een raar container-kantoortje. Maar dan heb je ook wat voor je 50 euro: een vignet dat van z'n levensdagen niet meer van je voorruit te verwijderen is en een stapel formulieren in het cyrillisch. Geen idee wat erop staat, maar Geri heeft elke bladzijde apart moeten ondertekenen.

Het is een lange dag, die 24ste augustus. Geri heeft een kamer in Zarkovchina geboekt. Ai, de gps van onze Prius geeft 30 km voor onze bestemming onverwacht aan dat er geen wegen meer zijn en bij nader inzien is er ook geen Zarkovchina. We dwalen over zandwegen, er is geen richtingaanwijzer te zien. Dan zien we op een bankje langs de weg drie wat rafelige oma's, die in het avondzonnetje zitten voor hun krakkemikkige huisjes. Dit is nog voor de tijd van Google.translate, maar met handen en voeten kom je ook een heel eind en ze wijzen verwoed naar een weg linksaf. Dat is mooi! Daar stuiten we na vijf kilometer op een groot hek. Het is op slot. Misschien moeten we het hotelletje (want het bestaat dus wel!!) van de andere kant benaderen? We rijden helemaal terug. En dan zien we ineens op een kruispunt een klein gepantserd winkeltje, daar weten ze het vast wel. En ja hoor, Zarkovchina, natuurlijk – en er is ook nog wodka in het winkeltje te koop, een heleboel zelfs, wel twintig merken. Na een heel ander lang zandpad door het bos komen we bij een prachtig houten gebouw met één verdieping, uitgevoerd in de kleuren wit, goud, blauw en blauwgroen. En daar weet men alles van onze komst af. Van harte welkom!

Het is inmiddels half acht geworden als we de enorme bruidskamer in stappen, waar alles in wit en lichtblauw satijn en wolken witte tule is uitgevoerd. Het is beeldschoon. Badkamer op de gang, gedeeld met andere gasten, maar die zijn er niet. Is er misschien ook iets te eten te krijgen? Nou, eigenlijk niet, maar bij gratie kunnen we aardappelkoekjes en bier krijgen en onze gastheer luistert ons diner op met luid gezang en een handkus voor mij. Hoe mooi wil je het hebben? Dan gaat het ongenadig onweten en dat is best jammer, want ik had graag buiten willen zitten op ons buitengewoon fraaie dakterras, dat zo groot is als ons hele huis in Gouda. We sluiten de tent en van het onweer horen we ook niks meer, want er is driedubbel glas in de ramen gezet.

Dit hotel is dus meteen heel Zarkovchina en het gebouwtje staat in een van de weinige oerbossen die Europa nog rijk is. De volgende dag gaan we per fiets op pad door het bos. Maar er zijn vandaag geen oerdieren in dit oerbos. Er zijn zelfs helemaal geen dieren en de beverburcht is ook vervallen en verlaten. Er zijn wel honderden piepkleine grasgroene kikkertjes bij het water en de mooiste verzameling mossen die ik ooit gezien heb, schittert onder de bomen. Als we terugkomen, wordt beneden in de eetzaal een lange tafel gedekt die bijna bezwijkt onder het enorme aantal flessen en koude schotels, die er verrukkelijk uitzien. Maar dat is niet voor ons, helaas. Klokke zeven stuift een gezelschap van 22 vrouwen naar binnen. We hebben geen idee wie het zijn en waarom ze er zijn. Communicatie wordt niet op prijs gesteld. Maar ze hebben het duidelijk ontzettend naar hun zin en ook zij worden getraakteerd op gezangen en handkussen van de baas. Wij worden geparkeerd in een hoekje met een gefrituurde schnitzel en smakeloze aardappelpuree. Hè, dat is toch wel een beetje jammer. Gelukkig kunnen we ons diner later in onze bruidskamer aanvullen met een slaapmutsje wodka en een handje nootjes uit het gepantserde winkeltje.

De volgende morgen is het stralend weer. Het oerbos geurt heel erg oer en de zon schildert prachtige harpen van licht door de takken van de bomen. We maken eerst een schitterende wandeling, want het ontbijt is toch pas vanaf negen uur. Maar in de keuken zijn ze zeer verbaasd als blijkt dat wij ook inderdaad echt willen ontbijten om negen uur. Hoezo eten? De boel van gisteren is nog niet eens opgeruimd! Lege flessen liggen op de grond onder de tafel en staan in de vensterbank. Leeggegeten schotels staan op tafel. Een dikke, half aangegeten tomaat ligt eenzaam te huilen onder een stoel, een verdwaalde korst brood piept half onder het vloerkleed uit. Dat is dus een beste partij geweest gisteren. Maar niet getreurd, na een half uurtje krijgen we een geweldige omelet met grote brokken ham erin en een half brood. En dat is toch heerlijk! En we kunnen nog met een creditkaart betalen ook. Wat een wonderlijke ervaring.

Maar het is wel een arm land, dat Belarus. Dat zie je niet in het centrum van Minsk, dat vol staat met monumentale Stalinistische gebouwen (waaronder het postkantoor), en ook met oude kerken, kathedralen en fraaie orthodoxe kloosters. Maar het zijn de dorpjes waar je onderweg doorheen komt, rijdend op de soms onverharde wegen vol gaten en kuilen. Op het eerste gezicht zijn ze inderdaad heel pittoresk, maar als je wat beter kijkt, zie je dat de verf van de houten huisjes is afgebladderd, de tuin is verwaarloosd, het hek is kapot en er zitten barsten in de ramen. Ze ademen een sfeer van berusting en moedeloosheid uit, die dorpjes. Je moet je bril echt afzetten. En dat is een heel verschil met Oekraïne.